

Çılgın Kızlar Kantini

FATMA PEKŞEN

Özgür
Romanlar

GENÇ
T
EMEL

ÇILGIN KIZLAR KANTİNİ

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Editör Şebnem Kanođlu
Kapak Resmi Hatice Ekşi
Kapak Tasarımı Sefer Koçan

15. Baskı Mayıs 2017
Uluslararası Seri No (ISBN) 978-975-263-190-8

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cađalođlu, Alemdar Mah. Alay Köşkü Cad. No:5
Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
Posta P.K. 50 Sirkeci/İstanbul
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt Sistem Matbaacılık
Sertifika No 16086
Adres Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı / İstanbul
Tel (0212) 482 11 01

TİMAŞ YAYINLARI / 1274

ÖZGÜR ROMANLAR / 4

KÜLTÜR BAKANLIđI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 12364

© 2005 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

SELAM KANTİN

Annem gelse de görse hâlimi. Sinirinden çıldırır eminim. Sonra da lâfları art arda sıralamaya başlar: “Evde elini sıcaktan soğuğa vurma! Yatağımı bile bana toplattır; sonra da gel buralarda hamarat kız rollerine bürün! İnsaf insaf! Bu yaşa kadar kız büyüt, sonra hiçbir faydasını görme; gitsin elin işine yarasın!”

Tipik annelerden işte. Sizinkilerden biri yani. Her işe karışan, söylenip duran, yaptığın her şeye burun kıvrıran... En önemlisi de diğer çocuğunu sizden daha fazla seven!

Bir yere kadar haklı da. Elimi sıcaktan soğuğa vurmadığım konusunda meselâ. Bir de yatak toplamada. Ama hamarat kız rollerine büründüğüm filan yok. Sadece burada yaptıklarım fark ediliyor o kadar. İnce ince göz hapsine de alınmıyorum. Yatağımın örtüsünün

azıcık kırıışmış olması da kimseyi çileden çıkarmıyor. Minnetli bakışlarla karşılaştınca bir saatliğine de olsa mutluluk denen duyguyu yaşıyorum...

“Buraya bir kuş konmuuuş,
Bu tutmuş, bu kesmiş, bu pişirmiş, bu yemiş,
Bu daaa hani bana, hani bana demiiiş...”

Siz olsanız yapmaz mısınız benimki gibi minnacık fedakârlığı? Bekircan ile Belinay gibi dünya tatlısı iki bücürle gürüş tutmak, onları mıncıklamak, birlikte kaçamak kaçamak şarkı söylemek istemez misiniz öğlen arasında?

Vallahi ne yalan söyleyeyim; Baharat burayı teklif ettiğinde, bu odaya dadanacağımı, bağımlısı olacağımı tahmin etmemiştim.

Ha... Siz Baharat'ı tanımıyorsunuz tabii ki. Bizim Petek'in yıllanmış arkadaşı. Ben bu sene tanıştım grupla. Bengü ile ikimiz yeni sayılırız. Ama o ikisi taa okula ilk adım attıkları günden beri diz dizelermiş. Eski can ciğerlerden anlayacağınız.

Bengü bir içim su. İçimizde en güzeli bence. Esmer, uzun boylu, hanım hanımcık. Akıllı lâflar etmekte de üstüne yok. Tek kötü yanı kardeşleriyle yaptığı çekişmeyi okula kadar taşınması ve derslerde bile bunları zihninden atamaması. (Sanki ben ondan farklıyım. Ağabeyimle yaşadıklarımı anlatsam... Neyse boş ver; zamanı gelince birer ikişer öğrenirsiniz nasıl olsa.)

Petek grubun tombul meleği... Pembe-beyaz çehresine yakışan kocaman gözlüğü ile gerçekten bir melek. İçimizde en safı... O kadar temiz duygulara sahip ki, okula gelirken üstümüze çamurlu su sıçratan servis şoförünü bile haklı çıkarmaya çalışır. Biz kar beyazı çoraplarımızdaki çamur lekelerini ne yapacağımızı düşünürken o, “Ah zavallı! Elinde olmadan bizim üstümüzü başımızı kirlettiği için kim bilir nasıl üzülmüştür şimdi.” diyerek bizi çileden çıkarır. “Acaba hayata böyle pembe bakmasını burnunun üzerine oturttuğu gözlükleri mi sağlıyor?” diyeceğimiz gelir bazen.

İçimizde en cadısı Baharat. Kimi zaman neredeyse dövecek hâle gelir bu rahat tavırlı, geniş sözlü tombulumuzu. Daima iki topuzu bulunan başını sallayarak, “Uyan kızım uyan! Uyuyan prenses masalları geçmişte kaldı!” der bağıra bağıra; ama işiten kim?! Kulaklarının hizasındaki siyah topuzlarını sallayarak konuştuğunda, bazen pandaya benzetiriz onu. Eee... Teni de beyaz olunca... Baharat'ımızın sesi de güzeldir. Eğer bir gün, sınıfların birinden Sezen Aksu'ya benzeyen bir ses duyarsanız, anlayın ki bizim cadıdan yükseliyordur.

Şimdi diyeceksiniz ki “Onun adı niye Baharat? Hiç öyle isim olur mu?” Durun canım, azıcık sabredin; bizden anlatacağım. Sadece adı ile soyadının birleşmesinden ortaya çıkmış bir takma ad bu. Ben onların grubuna girmeden önce, yani geçen yılın ta başında

konulmuşmuş. Petek, annesiyle babası hacca gittiğinde, teyzesinde sorun çıkarmadan kaldığı için annesi tarafından hediye olarak alınan cep telefonuna, canciğer arkadaşı Bahar Atak'ın numarasını kaydederken bu hoş adı keşfetmiş. Ekranaya yansıyan manzarayı yanındakilerle paylaştığı andan itibaren de herkesin hoşuna gitmiş ve Baharat, Bahar Atak'ın arkadaşları arasındaki yeni adı oluvermiş... Anladığım kadarıyla Bahar da memnun hâlidir. Pardon Baharat. Çünkü okulda birkaç tane daha Bahar var. Ama Baharat'ımız bir tane! Zaten kimse de Bahar demiyor ona. Hatta öğretmenlerimiz bile bizim gibi hitap ediyor.

Bekircan ile Belinay hastalığına, beni bulaştıran da Baharat oldu işte. Somurtuk somurtuk oturup, bir ay geçtiği hâlde yeni sınıfıma ısınmadığımı görünce beni evcilik oyununa alıyordu. İyi de oldu aslında. Hem önceden kanımın kaynamadığı, bir iki kere de çekişmek zorunda kaldığım okulun hanımağalarından Müzeyyen ile ekibiyle aynı sınıfa düşmenin hayâl kırıklığını, hem de geçen yılki sınıfımdan en samimi olduğum arkadaşım Hazel'in başka şehre gitmesinin üzüntüsünü yaşıyordum. Bunalıp duruyor, gittikçe zorlamaya başlayan derslerin üstesinden gelmeye çalışıyordum ki... Can simidi gibi yetiştirdi işte Baharat. Canım benim. "Niye böyle tek başına geziniyorsun ki bahçede? Bizim gruba katılmana. Petek'le Bengü de

sevinir... Sen de bizimle olursan dört yapraklı yonca oluruz.” deyiverdi bir öğlen yemeği öncesi. Fena fikir değildi bu dört yapraklı yonca olma teklifi. Önce tereddütlü yaklaşımsa da sonra çok sevdim. Hem Müzeyyen ve ekibine de yalnız olmadığımı ispatlamış olurdum böylelikle.

Müzeyyenlerle, altıncı ve yedinci sınıfı paylaşmıştım ve onları iyi tanyordum. Geçen yıl sınıfta Müzeyyen, Tuğçe ve Lila’dan oluşan grubun çıkarmadıkları mesele kalmamıştı. 23 Nisan törenlerine katılmak istememişler, yığınla kapris yapmışlar, sınırlarımızı alt üst etmişlerdi. Tabii bizden çok öğretmenlerimizin...

Tuğçe’nin değilse de Lila’nın, (aslında adı Leyla imiş ama entellik Lila demeyi gerektiriyor olmalı!...) ve Müzeyyen’in bakışları çok soğuk. Tuhaf tuhaf giyiniyorlar, tuhaf tuhaf konuşuyorlar. Kaç kere Türkçe öğretmeni-miz, “Dilimize hakaret etmeyin; ‘oha falan oldum, man-yak karizma’ türünden lâflar etmeyin!” diye ikaz etti ama boşuna.

Bu sene, Hazel’in de yokluğunu bahane edip şube değiştirmeyi istemiş, onlardan kurtulacağımı sanmıştım ama olmadı işte. Onlar da sözleşmiş gibi burnumun dibinde bittiler yine.

Her neyse... Önce Baharat’ın sonra diğerlerinin sevecen tavırları, beş dakikanın içinde, bir aylık yalnızlığımı sildi attı. Evden getirdiğim öğlenliğime el sürdürtemeyip, burayı önerdiler bana. Teklifin yapıldığı ilk gün, onların misafiri olacaktım.

Önce itişe kakaşa sıraya soktular beni. Ardından da dörtlü bir masaya oturtular. Onun ardından da doğru evcilik odasına...

Anlamadınız mı? Evcilik odasını nasıl anlamazsınız? İki kanepesi, iki koltuğu, dört sandalyesi, masası, sehпасı, televizyonu, dantel örtüleri, oyuncakları ve halısı ile tam bir evcilik odası işte; bizim odamız yani. Pembe perdelerimiz, battaniyemiz bile var. Dışarıda herkes birbirini yerken biz burada keyif çatıyoruz. Kimimizin kucağında Bekircan, kimimizinkinde Belinay. Tombul çehreli, pembe yanaklı buranın maskotu iki bücür oyuncak.

Bu oyuncaklar, Ayşegül ablanın çocukları. Ayşegül abla ile Servet ağabeyin...

Şimdi bunlar kim, diye soracak olursanız, İsmet, Murat, Mustafa ve Eyüp ağabeylerin patronları derim kısaca. Çiçeği burnunda kantincilerimiz.

Geçen yılki kantinci Hasan ağabey, ihaleyi kaybedip de yerine bu karı-koca geçtiği zaman bütün öğrenci milletinin suratı asılmışmış. Onca senelik kantincinin ardından hiç tanımadıkları birileri gelip, "Sen ne istiyorsun çocuğum?" diye sorsun öğlen arasında! Olacak şey miymiş? Ama olmuş işte. İyi de olmuş...

Niye mi "mış muş" diye konuşuyorum? Çünkü önceki senelerde yemekhanede yiyordum da ondan! Tipik anne babalardan olan bizimkiler, yani Hazel ile benim büyüklerim, ta sene başında yıllık anlaşmayı

yapıp bizi yemekhaneye kaydettirmişlerdi. Yemekleri sever miyiz, sevmez miyiz, soran bile olmamıştı. Seçme lüksümüz olmadığı için kimi arkadaşlarımız gibi iki ay sonra başka seçenek arama tercihinde gidememiştik. Okulun yemekhane devamlıları ile aynı masaları paylaşmıştık kaç yıl boyunca. (Kaç yıl da demeyelim de iki yıl boyunca diyelim. Çünkü beşinci sınıfa kadar beslenme çantası götürme zorunluluğumuz vardı.)

Uzun lâfın kısası burayı doğru dürüst tanımıyordum. 23 Nisan'daki gösteri hazırlıkları sırasında bir iki kere beden eğitimi öğretmenizi ikna edip kızlarla dondurma yemek, gazoz içmek için girmiştin o kadar.

Baharat aracılığıyla oluşturduğumuz grubumuz sayesinde ise artık burasız edemiyorum işte gördüğünüz gibi. Kaç aydır her öğlen damlıyoruz. Boş geçen derslerde, havaların iyi gidip beden eğitimi dersini dışarıda yaptığımızda, her ne kadar idare yasaklasa da öğretmenlerimizden gizli gizli buraya gelip çıklettir, şekerlemedir, çikolatadır bir şeyler alıp bahçeye geri çıkıyoruz.

İyi ki insanoğlu yalnız başına yaşamak zorunda kalmıyor. İyi ki insanın arkadaşı, eşi dostu en önemlisi ailesi oluyor. Hani bazı filmlerde izlediğimiz gibi, ya orman içlerinde, mağaralarda filan tek başına yaşamak zorunda olsaydık şimdi? Öyle, tek başına, kimsesiz yaşayan insanların da olabileceği

ihtimalini düşünmek bile istemiyorum. Onlar için her şey ne kadar zor olurdu kim bilir? Konuşacak, ara sıra akıl danışacak bir insanın bile olması ne iyi. Candan arkadaşlar, paylaşılan sırlar, sevgiler, göğüslenen zorluklar, hatta çekiştiğin arkadaşlar bile hayatın renkleri bence.

Ben kim miyim? Sahi, az daha kendimi tanıtmayı unutuyordum!

Kısaca Cemre desem olur mu? Cemre, ağabeyim Emre'ye uyum sağlasın diye bizinkilerin dâhiyane fikirleriyle bulunmuş bir isim. Şu küçük ayımız Şubat'ta başlayıp, kazma kürek yaktıran ayımız Mart'ta biten cemre düşme zincirlerinin adının tıpkısı yani.

Her ne kadar sık sık Cemile diyene, hatta Ceren diyene, (İyi ki Cevdet ya da Cemal demiyorlar) rastlıyorsam da adımla geçinip gidiyoruz işte. Aramız da fena sayılmaz. Seviyorum galiba ismini.

Bizim kızların dediğine göre, uzun sarı saçlarım ve fındık gibi burnumla güzel bir kızmışım. Tek kusurum yanaklarımın üstündeki beneklermiş. Yani şu çil denen noktacıklar. Küçükken mahalledeki oğlanlarla oynadığımızda, kızdıkları zaman “çilli civciv” derlerdi ama sonraları bu benekçikler işe yaradı işte. Kızlar benimle aynı fikir de olmasa da bana göre çillerim yakışıyor. Bahar aylarında biraz fazla belirginleşiyor ama olsun; o kadar kusur, kadı kızında da olur; ‘Muş’ daha doğrusu! Yani annem öyle diyor.